

jo, at hans Anskuelse helt og fuldt er den, at Grundloven kræver Retfærdighed og Lige-
lighed. Men selv om det ærede Medlem
har Ret i, at et større eller mindre Antal
Folketingsmedlemmer af Venstre tidligere har
ment at kunne gøre en saadan Opfattelse
gældende, ser han alligevel Sagen i et noget
forkert Lys, naar han opfatter Uenigheden
som en Modsetning mellem Højre og Venstre.
Han mener, det er Venstres gamle Stand-
punkt, som nu er taget af Højre, og om-
vendt. Han rammer Virkeligheden nærmere,
naar han holder sig til det, som han ogsaa
sagde forleden Dag, at det er et Interes-
spørgsmaal, som her er det afgørende. De,
der ved Valgloven have faaet for lidt, og
de, der have faaet for meget, det er deres
Interesser, der staa over for hinanden. De,
der have faaet for lidt, forlange, hvad der
tilkommer dem, og de, der have faaet for
meget, ville nødig af med det, de have. De,
der have faaet for lidt, ere Byerne. Og da
det nu traf sig saaledes tidligere, at Byerne
vare Højre, som Kravet om Retfærdighed
til at se ud som et Højrekrav; men nu ere
Byerne blevne baade Højre og Venstre, og
derfor er Kravet om Retfærdighed blevet
baade et Højrekrav og et Venstrekrav. Det
ærede Medlem andtager et Standpunkt, jeg
synes langt bedre om end alt dette her med
Fortolkning af Grundlovens § 32, naar han
siger, som Sandheden er, siger det ganske
oprigtig, at dette er en Interesseslamp. Vi
andre vide ogsaa meget vel, at Menneskene
ere strøbelige, og vi ere ikke saa grulig fry-
sende forbitrede over, at det er vanskeligt at
faa dem, der nu have for meget, til at op-
give noget af deres alt for store Ret. Vi
henstille kun mere eller mindre indtrængende
til deres Willigheds- og Retfærdighedsfølelse
at tilstaa det, som de dog i Virkeligheden
maa erkende skyldes dem, der have faaet for
lidt. Thi ganske bortset fra Spørgsmaalet
om, hvad Grundloven siger eller ej selv om
der i Grundloven ikke stod et eneste Ord
om den Ting, selv om Grundloven ganske
og aldeles overlod Ordningen af Valgkredsene
til Valgloven, saa er det dog givet, at po-
litiisk Retfærdighed, og jeg tør sige politiisk
Anstændighed, medfører, at Princippet om
lige politiisk Ret anerkendes ved Valgene til
Folketinget. De privilegerede Interesser ere
dem, der komme til Gylbighed ved Valgene
til Landstinget, men ved Valgene til Folket-
tinget bør der være Lighed.

Det ærede Medlem nævnedes over for mig
Spørgsmaalet om en Grundlovsændring, og
han triumferede ved at kunne sige, at det
viste sig meget vanskeligt for mig at faa
nogen som helst til at slutte sig til det, jeg

anbefalede, nemlig eventuelt at indskrænke sig
til blot at forandre Tallet 16,000 til 20,000.
Men hvis det ærede Medlem havde gjort
mig den Opmærksomhed at høre, hvad jeg
sagde forleden Dag, saa vilde han vide, at
han ikke havde nogen Grund til at triumfere;
thi jeg udtalte netop ganske det samme, som
han selv havde sagt, nemlig at jeg ikke tror,
at en Grundlovsforandring er let gennem-
førlig. Der kommer en saa uendelig Mængde
forskellige Krav op om, hvorledes man vil
have det ordnet — den ene vil have det paa
den ene Maade, den anden paa den anden
Maade —, saa jeg tror, at det for Øjeblikket
vil være meget vanskeligt, maaste ugørligt, at
gennemføre en Grundlovsforandring. Jeg
indrømmer det. Men netop derfor sagde jeg
ogsaa, at, hvis der skulde være nogen Mulig-
hed, kunde jeg for Tiden kun tænke mig, at
det var under den Forudsætning, at man
enedes om en enkelt ganske bestemt Ændring,
og denne maatte da naturligen gaa i samme
Retning som den, hvorved Grundloven blev
forandret i 1866, nemlig at man satte For-
holdstallet op. Heller ikke det, tror jeg
imidlertid, at der er stor Udsigt til at gen-
nemføre, og derfor nægter jeg heller ikke, at
det for mig staa saaledes, at Spørgsmaalet
om en retfærdig Reform i Virkeligheden syn-
ges mere og mere at glide over til det
Spørgsmaal, om vi ville have de 137 Kredse
eller ikke. De Vanskeligheder, der vise sig
ved at forjone de forskellige meget afvigende
Anskuelser, ville meget let komme til at med-
føre, at dette tilsidst bliver det eneste, hvorom
Valget kommer til at staa for dem, der ere
Modstandere af det foreliggende Forslag.

Til sidst endnu kun en lille Bemærkning
til det ærede Medlem. Han nævnedes i Slut-
ningen af sit Foredrag, at jeg havde advaret
mod et Underhaandskompromis, og dette mo-
rede han sig meget over, idet han udtalte,
at hvis jeg selv var med til et Kompromis,
ville jeg vist ikke have noget imod, at et
saadant blev sluttet. Det glæder mig, at der
for det ærede Medlem er et Punkt, hvor
Morskaben begynder, men jeg beklager, at
der, hvor Morskaben begynder for ham, der
hører den op for os andre. Ja, det er netop
Tingen, at et Kompromis, som jeg ikke er
med til, det holder jeg ikke af. Et retfær-
digt Kompromis er det, der sluttes mellem
modstaaende politiske Partier, et uretfærdigt
og aldrig heldbringende er det, der sluttes
mellem Grupper, som slaa sig sammen for i
Fællesskab at overvalde en Modstander. Det
ærede Medlem, der kender tilstrækkeligt og
saa til Udlandets politiske Forhold, ved, at
der netop i de senere Aar har i mange Lande
været set Eksempler paa, at politiske eller